

ELU-PAIKE

KRISTLIK
ÜHING

„ÜHENDUS
KRISTUSES“

MINA ELAN JATEIE PEATE ELAMA
Joh. 14, 19.

N° 8.

Pisarad.

Palavad pisarad voolavad vabalt...
Lase nad voolata palava lainena...
Pisar on sügav ja imeline sisu on tal...
Lilledel pärast ööd on ka heledad pisarad...
Päälle äikest ja tormi vilguvad nad.
Inimene ütleb: „Kui ilus on kaste!“—
Ta möödus—ja ei mõistnud,
et pisar oli see...
Läbi pisara tasa räägib mu hing...

Ma nägin palju pisaraid voolamas,
Nii kõvad ja külmad kui sinine jää...
Nad pimeduses sündinud,
voolavad kuivalt...
Aga vaata: ka Päästja silmis on pisarad!—
Ja on imelise hinge armastuse pisarad;
Selle hinge, kes hingede eest enese annab—
Enese viivitamata...
armastades, ainult armastades.

* * *

Päästja Sisu ikka sügavamalt avaldab hing:
Kristuse armastuses kasvab ta!
Oo pühad pisarad!.. Kallid pisarad!..

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Küsimusi toimetusele.

I küsimus: „Olen kuulnud, et Teie Ühing ei korralda mingeid korjandusi, aga kas Teie võtate vastu vabatahtlikke annetusi, kui ja, siis millisel aadressil saata?“

Vastus: Ühingu „Ühendus Kristuses“ liikmed ei tööta Ühingu isiklikes huvides, vaid Jumala Riigile ja sellepärast, kui Kristuse õpilased, Ühingu palka ei saa, vaid elatavad endid, nii ühiskodus, kui ka väljaspool isikliku teenistusega ap. Pauluse eeskujul.

Ühing ei korralda mingeid rahalise korjandusi, kuna need osutuvad annetamisele sundivaiks. Kristuse Vaim ei luba mingit vägivalda!

Samuti ei müü Ühing end vaimlikku orjusesse ühelegi organisatsioonile ja selle tõttu säält poolt mingit abi ei oota.

Mis puutub vabatahtlikesse armastusandesse Jumala Riigi tööks Ühingu tema aegkirjade ja vaimliku kirjanduse väljaandmiseks (millist on väga palju), siis kooskõlas Jumala Sõnaga, Ühing võtab vastu armastusandeid suure tänulikkusega Jumala Ruks!

Saata võib postiga aadressil: ajak. „Elu-Päike“ toimetaja Karl Nusar, Põltsamaa, p.k. № 49.

Ühingu Juhatus.

II küsimus: „Mis pärast ei luba „Elu-Päikese“ toimetus mahutada ajakirja ärikuulutusi?“

Vastus: „Elu-Päike“ pole inimlik ettevõtte, vaid **Issanda ilmutuse tagajärg**.—Seepärast ei ole „Elu-Päike“ niisugune kui teised usulehed, mis mahutavad oma veergudele maailmlike teadaandeid, reklaame ja kuulutusi.

Muidugi annab see teistele usulehetele suuri rahalisi sissetulekuid, kuid Kristuse järelkäijail ei ole luba otsida maailmalt rahalist abi — Elav Kristus abistab meid Ise! Teiseks on „Elu-Päike“ **ainuke** vaimulik ajakiri Eestis, kus ei ole segatud Kristuse Vaim maailma vaimuga. Nii et puhtvaimlikkudel põhjustel meie ei või lubada äriliste ja muu sisuliste kuulutuste mahutamist „Elu-Päikese“ veerdudele

Toimetus.

Ajakirja „Elu-Päike“ tellimisehinnad:

Neli	numbrit kättesaatmisega . . .	75 senti
Kaheksa	„ „ . . .	1 kr. 45 „
Üksik number 20 s.		

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ VAIMLIK - KIRJANDUSLIK AJAKIRI
2. AASTAKÄIK.

№ 8

Vastutav toimetaja: Karl Nusar.

Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“.

Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Jaama t. № 8.

3. nov.

1934. a.

RIIGIRAHVATUKU
0
9178
sf 8581

„Mina olen viinapuu aga teie oksad!“

Joh. 15, 5.

Mis võib olla nukramat kevadisest lillekesest, mis murtud elujuurelt ja närtsib sumbunud taas—veeklaasis? Mis võib olla kurvemat okstest, mis murtud metsikust tormist... längunud pisarais maani... ja kuivanud halastamatu tuule hiilide all?...

Ei ole midagi nukramat hingest, kes kistud ära temale omasest taevast...

Ei ole midagi kurvemat südamest, mis purustatud isekate inimeste julmusest... südamest, kellel lõigatud ära ühendus oma Päästjaga...

Nagu tasa närbub ja nutab närtsiv õis ning uinudes jätab lahkumisetervituse elule... kaotades mõrsjarüü...

Nii süda, mis lahutatud oma eluallikast—Kristusest—nutab pisarais oma vaimliku orvupõlve pärast... ja närtsib tasa — nukralt oma loomise koidikul... ta ei suuda elada Kristuseta...

Murtud oksad jäävad elumahlata, surevad ja kuivades ära ei kõlba millegiks muuks kui ainult tulle... nad põletatakse ära — ütleb Jumala Sõna, ja hinged lahkudes Jeesusest — Eluallikalt — kaotavad elava ühenduse Temaga ja surevad..

Kristus on viinapuu aga Tema oksad on hinged, kes patukahetsuses liitunud Jeesuse külge.

Oksad on need hinged, kelleses voolab üksnes Jeesuse elu... need on oksad, mis toituvad ja küllastuvad Kristuse tõese elumahlaga...

Nendes ei ole midagi oma... isiklikku... inimlikku... Need on Kristuse viinapuu tõelikud oksad... Need oksad on ühed Jeesusega ja terve nende olemus, nende elupulss — kõik on Jeesuselt!

Ent kui need oksad lasevad ennast ahvatleda ja murtakse inimkäega viinapuust, purustatakse inimeste poolt nende sisemine — elav ühendus Kristusega, siis need hinged kuivavad ära ja surevad...

Oo hinged! tulge laske liita ennast Jeesuse külge patukahetsuse ja ümberpöördumise läbil!

Võtke vastu Kristuse elu—ja teie saate tõese viinapuu oksteks.

Päevad lendavad... ja meie elu meid ei oota. Inimene magab, hingab, puhkab, laiskleb, aga elu on tormihiili sarnane, kandub ikka edasi ja tagasi pöördma ei ole kellegil jõudu...

Ärge viivitage! ärge laske mööda minna kõige soodsamat aega, kahetsege ja liituge Kristuse viinapuu külge...

Saage üheks olemuseks Temaga... saage Tema oksteks.

„Jääge Minusse siis Mina jään teissel“ *) (Joh. 15, 4.)

Õde Kristuses Nataly Smirnoff.

*) Dr. H. Menge tõlge.

Astugem tõetele!

Tagasi vaadates oma läbielamustele sellest ajast, mil püüdsin leida õiget teed, et saada tõsiselt kristlaseks ja teades, et paljud noored samuti enestele teadmata ekslevad praegustes inimlikkude õpetustega usuringides, omamata õigeid võimalikke juhatajaid, leian vajalikuks oma kibeid kogemusi avada ka neile hingedele.

Ära tundes maise elu kaduvust ja mõttetust Jumalata elades, otsustasin leida oma Lunastajat, et jõuda pääsmiseni. Huvitusin usulistest ühingutest ja nende õpetusest. Tutvunedes nendega ja olles liikmeks ühes tuntud nimetusega lahkusundi kirikus, sai minust varsti „usklik“, kes omas „pääsmise teadvuse“ ja püsivalt pühitus-koosolekuil käies, meelt parandades, veendus, et on Jumala laps, olles samal ajal teadmatuses, et ainult sisemine, isiklik kohtamine ja alaline osadus Elava Kristusega patukahetsuse kaudu avab ümberpöörumises alles võimaluse alata tõelikku teed pääsmiseni.

Kuulutajad, olles ise ümberpöörduvad ei tunne sisemises seisukorras süvendamise ja maailma vaimu ärasalgamise vajadust, ei oska seda avada ka hingedele. Kohe peale poolikut kahetsust kinnitati mind uskuma, et olen päästetud ja Jumala laps. Sellise arusaamise järgi on Jumala lapseks saamiseks küllalt sellest, et muuta oma endist meelsust, parandada oma eluviise ja ühineda kogudusega. Kogemusega, kuid januneja hingena uskusin seda inimlikku õpetust ja kujutlesin, et olen päästetud, mille juures jäi teadmatuks vaimlikkude jõupingutuste vajadus reaalsete tagajärgedeni. Minu vaimlik võitlus ja edasipüüd seisis vaid Evangeliumi tõdede vastuvõtmises ettekujutusega, mida peeti usuks, ja juhatajate isikliku õpetuse järele oma endiste arusaamiste muutmises. Sarnasele pääliskaudsusele aitab kaasa eestikeelne piiblitõlge, kus sõna meeleparandus ei anna edasi patukahetsuse mõistet ja hingedele jääb teadmatuks patukahetsuse ja ümberpöörumise läbi terve sisemise elu ja südame uueks loomise vajadus (Esek. 18, 31). Õpetusega vana meelsuse parandamisest ja „usust“ pääsmisse, mida tõelikult ei ole saavutatud, suletakse võimalus tulla Kristuse juure ja Teda vastu võtta oma südamesse.

Jättes selgitamata Jumala Sõna põhilised tõed, õpetamata usku igasse Evangeliumi tõesse, mürgitatakse hinged tähelepanematult inimliku õpetusega, uskmatu-

sega ja truudusetusega Elavale Kristusele. Keegi jutlustaja Tallinnas, sattudes oma kuulutuses kirjakohtale: „Heitke kõik oma mure Tema peale, sest Ta muretseb teie eest“, tõi muigega näiteks ühe mehe, kes selle järele püüdvat elada. Tema jutustusest jäi mulje, et ta ise seda kirjakohta ei uskunud. Et kuulutajad oma lootust Jumalale ei pane, vaid kõigis ärarippuvad on ajalikkudest tingimustest, ei suuda ära salata oma elu ega loobuda kõigest isiklikust ja oma risti kandes järgida Jeesusele, sellest selgub, et neil puudub elav usk. Kui aga jutlustajail see puudub, siis on arusaadav, et see ei või olla teisiti ka kuulajail, kes end usklikeks nimetavad.

Samuti kui mind juhutati algama oma usu elu ettekujutuses, nii järgnes see ka hiljem pühitsustundides. Kõik vaimlikud seisukorrad saavutati „usuga“, sedamööda kuivõrd keegi omas ettekujutuse võimet ja usaldust juhatajaisse. Peeti kõik ühel hooil saavutatuks: ärkamine, ümberpöörumine, uussünd, päästmine ja igavene elu. Ehkki praegusel ajal palju räägitakse pühitsusest ja selle saavutamisest usuga, on siiski loomulik, et evangeeliumi järjekindluse segamine tähendab sama, mis usuhoone ehitamine kindla aluseta.

Kurbusega mäletan üht sarnast pühitsustundi, kus kõneldi Püha Vaimu saamisest **usu läbi**. Kõneleja väga veenvalt ja näitlikult seletas, kuidas seda Väge vastu võtta usuga, teadmata ise, kas tema kuulajad üldse omasid vastava sisemise seisukorra Püha Vaimu saamiseks! Pingutatud tähelepanuga kõnelejat jälgides tundsin eneses kerget, allapoole laskuvat värinat. Vaevalt jõudsin vaikselt välja kannatada mõned minutid tunni lõpuni. Siis aga tänasin valjult Issandat, et Tema mind oli Vaimuga ristunud!! Olles juba selles eksituses, uskusin varsti samuti ka oma lihale ärasuremist! Ettekujutuses küll osalist vabanemist endisest elust läbi elades leidsin end siiski jälle alalises kõikumises. Hiljem kuulsin, et ka teised vanainimese surma olid uskunud, ütlesid aga avameelselt, et see neid siiski varsti „kodukäijana külastama“ hakanud.

Sel ajal juhtus minu kätte ajakiri „Elu Päike“, milles leiduvad tõed mulle selgitasid minu seisukorra. Minu enesekindlus uuestisünnis ja pääsmise teadvus varises kokku, samuti kõik veendumused pühituselul astmeist—nagu liivale ehitatud hoone. Hiljem tutvunedes abik. Smirnoff'

idega, kelledeks leidsin suurte kogemustega vaimlikud juhatajad, mõistsin selgelt, et olin seni ehitanud vaid ettekujutuse clema-tule nurgakivile, tundmata Elavat Kristust, kui vaimliku ehituse alust.

Olen rõõmus, et on tulnud lõpp surnud olekule ja selgus hämarasse usuellu, nüüd, mil veel võimalik olukorda parandada.

Jätkem maha väline kristlus, lahkkelid sisemise ja välise seisukorra vahel, jätkem

ilmaliku ühendamine vaimlikuga ja orjastu-mine maailmale. Tõuskem üles vaimlikust surmast, et taotleda valgusega Evangeeli-umi tõdede valgel Kristuse õpilase sihte, olles sisemises osaduses Eluallikaga ja kutsugem üles janunejaid hingi tegema kord lõplik otsus tõemeelseks järgimiseks Elavale Kristusele.

G. Martin.

„Elu-Päikese“ kaastöölised — Kristl. Üh. „Ühendus Kristuses“ liikmeid, esimene rida vasakult: abik. M. P. ja N. N. Smirnoff'id (nende vahel nende 13. a. poeg poeet Taaniel), Ühingu esimees ja toimetaja K. Nusar, abitoimetaja G. Martin; teine rida paremalt Üh. abiesimees, Tartu ülik. assist. E. Krusenberk, kaastööl. pedag. H. Hein, Ühingu laekur J. Martin, viimane vasemal Üh. juhatuse sekretär stud. theol. E. Ounapuu.

Loobu kõigest!

Jumala Valgus maa peale jääda ei või

maised hinged ei mahuta Tedal...

Jumala Valguses hing särama lööb

kui loobub kõigest, mis oma!

Püha armastus siis pühitseb teda

ja imelise usuga temasse Kristus asub!

Taaniel Smirnoff.

(Ajakirjast „Солнце Жизни“ tõlkinud N.)

„Pöördumistest“ usklikkonnas.

Lehitsedes Eesti usuajakirjanduse käesoleva aasta väljaandeid, torkas mulle silma kuskil numbris üks artikkel pealkirjaga: „Kuidas ma leidsin Jeesuse“ — kus keegi noor hing A. P. kirjeldab oma pöördumislugu.

See on dokument, mis annab kujuka pildi „pöördumisest“, nagu see tänapäev, võin julgelt öelda, moodi on läinud kodumaa usklikkonnas.

Toon siinkohal väljavõtte ülalmainitud kirjutisest:

„Koosoleku lõppedes lahkus suurem hulk inimesi, kuid mina istusin edasi oma kohal. Korraga tuli isa Kuum minu juurde ja küsis, kas ma ei tahaks anda oma südant Jeesusele. Vastasin, et tahan küll, aga ma ei tea, kuidas seda teha. Vend Kuum seletas, et **see sünnib usu ja palve läbi**. (Minu sõrendus — E. K.). Edasi ta küsis: „Kas tunned, et sa oled patune?“ — Mina vastasin: „Tunnen küll“. Veel küsis ta: „Kas sa usud, et Jumal karistab kord patuseid sellepärast, et nad ei ole võtnud vastu Tema Poega Jeesust, kelle ta on saatnud maailma Lunastajaks?“ — Ta seletas ja rääkis palju, küll Jumala töötustest ja ähvardustest, küll Jumala armastusest ja kutsumisest. Lõpuks küsis ta, kas ma ei tahaks Jumalat paluda. Nõustusin ja meie kummardusime põlvedele. Saalis oli palju uudishimulisi, kes kõike seda jälgisid huviga; kuid oli ka neid, kes südamest rõõmustasid selle silmapilgu üle ja südamest kaasa palusid, et Jumal annaks Ennast leida. Vend Kuum palus esimesena, siis palusin mina. Tõustes palvelt, vend Kuum kinnitas mind mõne töotusega ja me lahkusime koosolekult. Minusse oli aga asunud imeline **tunne**. Olin **kui uus inimene**. Olin **nagu astunud üle piiri teise maailma**. **Tundsin end uimasena ja olin väsinud**, nagu vastsündinud ilmakodanik.“ (Minu sõrendused — E. K.).

Nii kirjeldab A. P. oma „pöördumist“, nii mõistab seda peaaegu kogu kodumaa usklikkond, nimetades oma ettekujutust usuks ja segades hingelisi läbielamisi vaimliku ümbersündimisega. Nii „pöördus“ kunagi ka mina.

See sündis kuus aastat tagasi, Tartu „C. E.“ noorte ringis (B. Koljo). Tolleaegne Eesti „C. E.“ liikumise juht P. Sink küsis minult ka lihtsalt: „Kas tahad ennast anda Jeesusele?“ — Vastasin: „Tahan küll“. „Kas sa usud, et Jeesus kedagi ära ei tõuka, kes Tema juure tuleb?“ — Vastasin: „Usun küll“. „Noh, siis palume koos.“ Palusime. Niisugune jutt ja koospalve mõjub psühholoogiliselt alati pisut uimastavalt — saad justkui hingelist „leili“.

Ja kui P. Sink mind pärast tublisti veel ergutas, palju Jumala töotusi meele-tuletades — siis tuli tõepoolest päris rõõmus **tunne**.

Kahtlesin veel pisut — kas ma tõepoolest uuestisünni läbielasin, aga vanemate vendade jutt, kes mind nüüdsest peale päris „vennaks“ kutsusid, peletas kõik muremõtted. Ja et „asi ei jahtuks“, kukkusin aga järgmisel päeval kohe tundistama, nagu seda „vennad“ soovisid.

Tundsin ka **nagu** oleksin uus inimene; olin **nagu** astunud üle piiri teise maailma. Tundsin end ka **uimasena** ja olin **väsinud**..

Mõtlege ometi — väikene väsimus, pisut uimane tunne, justkui palju uudist ümberringi — tõtt öelda — **olukord vajab väljamagamist!!!**

Ja missugune kole häbematus siin toimus Kristuse ja Piibli tõdede vastu. Me teame ju selgesti: Kristus on Elu ja kui Tema tuleb inimese südamesse, siis tuleb sinna ka elu — inimene tõuseb suruist!

Minul oli aga niisugune päris mõnus väsimus kontides ja ma tean nüüd et mu seisukord ei olnud siis kuigipalju parem, kui seda maailmas.

Aga sealjuures jätkus mul küll ja küll sisendatud kindlust, et ennast pidada vennaks; jätkus ka sisendatud enese kindlust tunnistada, et Kristus mind vastu võtnud.

Ja kui piibliringis istusime, siis vaatasin ma nüüdsest peale alati „väga sügava“ pilguga ringi, mispeale — mäletan seda selgelt — mitmed vanad südamest ja pikalt ohkasid. See aga kuulus usklikringes „toonid“ juure, sest õppisime seda kõike usklikringkondade juhtidelt kui vajalikku etiketti.

Nii algas minu elu hirmsaim komöödia ja nii kordub see üha usklikringes.

Eriti kole on see sellepärast, et **individuaalsus hävineb sarnase „simuleeritud ümberpöördumise“*) otsekohese viljana**. Kui inimene väliselt püüab omale külge pookida seda, mida tal sisemiselt ei ole, siis tekkiva vastolu lepitamine kompromissidega hävitab paratamatult sirgjoonelise isiksuse. Inimene kaotab lõpuks täiesti enese, ta ei tea

*) Kristliku ühingu „Ühendus Kristuses“ esimees vend Karl Nusar analüüsis „Elu-Päike“ № 5-s eriti poolikuid ümberpöördumisi ja nende tagajärgi ja tõi kirjandusse selle kohta uue väga sobiva termini „simuleeritud ümberpöördumine“.

enam **kes ta sisemiselt on**, ta ei tea ka enam, **kus ta on**, ta püüab vaid näitemängus oma osa hoolega katta nii nagu seda nõuab ja peale surub usklikringkonnade mentaliteet*).

Noh, ma katsusin siis ka olla üks „usumees“, kõige selle peale vaatamata, et puudus igasugune osadus Jeesusega. Imelikul kombel ei tulnud aga kunagi pähe mõte — **niisugune ei või ju olla jumalalapselise seisukord?**

Nüüd tuli aga isesorti raskusi võita: tuli „üle saada“ paljudest Piibli tõdedest, millega minu „usu elu“ paratamatult läks vastollu.

Otsisin hoolega „kohaseid“ seletusi, sest olles Kristlikus üliõpilasühingus juba vana „usulõvi“ — ei tohtinud ma ju hätta jääda noorte kaasvõitlejate küsimuste ees. Ja seletusi leidsin:

1) Kõiki neid kardinaalseid lõikeid: kõik maha jätta jne. — millest Piibel palju kõneleb, tuleb mõista „vaimulikult“ — ja minu „vaimulik“ mõistmine seisis selles, et sarnaseid raskeid asju ei tulnud üldse läbiviia tegelikus elus, vaid mingisuguses uduses kohas, mida nimetasin vahest vaimu, vahest hinge, vahest südameks ja vahest meelsuseks; ühesõnaga kusagil täpsalt piiritlemata, tumedas, **elust tingimata kõrvalises kohas**, mis just parajasti võimaldas mätta sarnaseid „raskeid asju“.

Sarnast filosoofiat õppisin usklikkonnas.

2) Kui jutt tuli palvest ja palvekuulmisest, siis rääkisime muidugi kõik vaimus ja tões palumisest ja igale küsijale oli mul isiklikult alati tagavaraks üks pisike lookene elust, kus minu arvates oli juhtunud konkreetne palvekuulmine. Serveerisin seda siis muidugi ka pikkade kommentaaridega tõmmates parallele Moody ja teiste tõsiste usumeeste elust ja nii mõnelgi jäi mulje: „küll on sügav vend“.

3) Imede probleem (Mark. 16, 17–18) — see aga vaevas kõige rohkem.

Usklikkond on saatanalt saanud mitu head „retsepti“ neist ülesaamiseks ja vastavalt olukorrale on üks neist vähemalt kõlbulik.

1) See oli ainult sel ajal nii.

2) Viimasel ajal saab saatan palju imet tegema ja parem on kui sarnaseid asju ei juhtu — katsu siis veel vaeva näha ja eraldada mis on Jumalast ja mis on saatanast.

*) Mentaliteet — asjasse suhtumine — vaatlusviis.

3) Meie nõuame armastust taga! Paulus seletab ju, et see on see kõige ülem armuand ja et just seda peab taganõudma.

See viimane meeldis minule kõige rohkem — tõsi mõtlesin, ma nõuan ka armastust taga, nõuan seda kõige ülemat; vähemaid justkui ei taha saada, aga pole siis vajagi — nõuame ülemat.

Paulus ise kirjutas ju kogudusele, kus neid vähema tähtsusega vaimuandeid (tervekstegemine jne.) ilmselt **väga palju oli**, et nõudke seda kõige ülemat armuandi.

Küll oli mul siis aga rumal vaade, sest kõigil peaks ju selge olema, **et seal kus isegi ühtki alamat armuandi pole näha, seal ei või ju jälgegi olla sest kõige ülemast armuannist!**

Aastal 1931 ilmus suur valguskiir kodumaa vaimulikku kirjandusse — ilmus Nataly Smirnoffi raamat „Mis teie Elavat surnute juurest otsite?“

Ja niipea kui seal lugemin selle klassilise lause: „Pöörake tähelepanu: kõike, mida usklikkudel tegelikult ei ole, panevad nad ette **võtta seda usuga!**“ — avanes korraga tõde.

Nüüd sain aru, et võib vabalt olla „usklik“, vähemalt inimeste silmis ja pole vaja sealjuures sugugi käia Jeesuse järel. Nüüd alles nägin, et ka Jeesust ümbritsesid „usklikud“ (Joh. 8. 30–31), keda aga Jeesus nimetas kuradi lasteks! (Joh. 8, 44).

Ja nii nagu selleaegsed „usklikud“ tahtsid Jeesust kividega surmata (Joh. 8, 59) — nii teevad seda ka tänapäeva „usklikud“: loobivad kive s. o. valesüüdistusi, et hävitada tõsiseid Kristuse jüngerid!

Ja samaste „usklikkude“ usk, samuti nagu minugi usk tol ajal, oli ainult **surnud usk**, inimlik usk, jõuetu usk!

Ja inimlikud õpetused musterdasid sellest „usust“ uhked kardinad, millede varju peitis end süda — täis surnuluid ja kõike rooja! (Matt. 23, 27–28).

Kurb on vaadata neid rohkeid usklikkude tüüpe, kes käivad pisut küürus, tihti ohates, ikka umbkaudu, peaaegu, nagu, justkui midagi läbielades — mida aga, seda nad selgelt kunagi ei tea.

Pole midagi imestada, kui intelligents muigab usklikkonna üle — peab neid justkui ebanormaalseteks inimesteks — neil on seks tõesti põhjust, sest **teater vaimlikes küsimusis viib inimese tõepoolest degenererumisele.**

Ja kõik tuli seepärast, et toimus simuleeritud überpöördumine, patukahetsuseta — meeleparandus.

Abikaasad Smirnoffid on juba mõnda aega avanud õige tee Jeesuse järele — tee, mis algab sügava patukahetsusega, aga kodumaa usklikkond, kes niikuinii seisab katastroofi äärel, ei taha hästi vastu võtta tõde; valus on, kibe ka — raske on tõesti välja tulla hauast, mida juba aastaid oled enesele lupjanud.

Parem on siiski ise tunnistada oma eksimust, enne kui teised selle lõpuks avavad, sest selge on, et **tõde tuleb kord kõikjal avalikuks — ja võidab!**

Edgar Krusenberg.

Vaimlik aforism: Mis tuleb inimesest — see kaob; mis tuleb Jumalast — see püsib igavesti!

Nataly Smirnoff.

Hinge akorde.

Läksin hommikul vara aeda...

koguma südamesse lillede aroome.

Ma hingasin ja hingasin...

ei suutnud küllalt hingata.

Pöördusin vaid tagasi inimeste juure...

kaotasin aroomid...

Nooruses unisteleb süda... maa kohal

lendleb helgeis unelmais...

Ainult... hakkab avanema inimestele

süda...

Kadunud unelmad... unistuste aroom...

Vaikne suvi õhtu... Ma olin metsas...

Ja puudega sõsisteles valulik hing...

Ma ootasin kogu öö, tahtsin kuulda ööbikut...

Kandusid kokku pilved... vihises tuul...

Ja murdes oksi, ajas ära ööbiku...

Nii ka elus... ma püüdsin kurnatud

hingega helgete hingede keskel leida mõistmist.

Õrn süda tahtis kuulda ööbiku laulu...

Armutu elutuul tõi kannatusi...

Haavas hinge... Süda valudes... ja pisarais...

Läksin vaikselt palvesse,

Kristuse selges sadamas janunes mu hing
heita välja südame ankrud...

Ja kõikidest elutormidest leida rahu

Kristuses...

Ja mida sügavamale lasksin Tema

armastusse südame ankrud,

Seda sügavamalt leidsin kannatuses

oma hingele rahu...

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Uuest loomest.

Kristluse sügavus ja saladus sisaldub sõnades: „**kui keegi Kristuse sees on, siis on ta uus loom**“. Terve kristluse saladus seisab just selles, et kätte saada seisukorda „Kristuse sees“ (Kristuses). Kahes sõnas on öeldud kõik, mis on tarvis tõepärasele kristlasele. Enamik ei pane tähele nende sõnade ammutamatut sügavust.

Seisukord „Kristusesees“ on iga tõepärase Kristuse õpilase eesmärk. Tavaliselt kristlased ei mõtle järele ja ei küsitle ennast, mida tahtis ütelda ap. Paulus ja mida mõistsid vaimlikult nende sõnade all esimesed kristlased. Meie päevil palju kõneldakse Kristusest, palju vaieldakse mitmesuguste

dogmade üle ja sootumaks unustatakse kõige tähtsam ja olulisem kristluse vaimlik siht: seisukorra „Kristuse sees“ saavutamine. Selle nähte tagajärjel paljud omistavad selle kirjakohta täiesti arusaamata selle sihist. Keegi ei analüüsi nende sõnade sisu, ja seepärast ka järgnevad salmid ei ole vaimlikult arusaadavad. Kerge on öelda: olla „Kristuse sees“, kuid terve eluiga on tarvis selleks, et seda teostada tegelikkuses. Mis tähendab: olla „Kristuse sees“? Kõige pealt, et olla Kristuses on tarvis **tulla Kristuse juure**. Aga, et tulla, on tarvis Teda enne leida. Enne kui lahendada see küsimus: mis tähendab olla „Kristuse

2. lii. mõnelgi jät mõlde: Kor. 5, 17–21.

sees"?—on vaja seletada seda kuidas leida **Elav Kristus** ja kuidas tulla Tema juure.

Leida Kristust tähendab leida Teda Ennast, Tema **elav Jumalik Isik**.

Meie veendumise elus, et vaatamata lugematu hulga kuulutuste kuulamisele; vaatamata suurte virnade teoloogiliste teoste läbilugemisele, inimesed rikastavad küll oma teadmiste tagavara, arendavad võimet mõistusega targutada, aga **Elavat Kristust** ei leia. Teised loevad aastaid Jumala Sõna, kümneid aastaid külastavad usulisi koosolekuid, kuid **Elavat Kristust** ei leia.

Milles seisab siin asi?

Kõige päält inimesed ei otsi **Kristust Ennast**, vaid **uusi mõtteid Tema kohta**. Ja mõeldes Kristusest, nad ei tunne Teda Ennast.

Kui palju meie ka elus ei räägiks kellegi inimese isikust, kui palju meie ka ei saaks teada temast — kõik see on asjata, kui meie isiklikult ei tutvune selle isikuga.

Selge, et mõistuslik tutvus isikuga ei ava kunagi meile tõelikku isikut ennast. Meil on vaja teda isiklikult näha, kuulda ja olla läbikäimises. Hingeeluliselt (psühholoogiliselt) on meil vaja tutvus **südamega, aga mitte mõistusega**.

Nii ka vaimlikus elus **mõistuslik teadmine** ei või avada **Elavat Kristust**.

Elavat Kristust võib leida ainult südamega. See ongi põhjus, mis viib **mõistuslikke kristlasi ateismi ja pessimismi**.

Kristus südames viib elavasse osasamisse Issandaga, mille eesmärk on Kristuse sõnades: **„Jumala riik on seespidi teie sees“**. (Luuk. 17, 21).

Leida Kristust võib ainult südamega. Nüüd küsimus: kuidas tulla Kristuse juure? Tulla Kristuse juure võib ainult siis, kui inimene tuleb Kristuse juure, s. o. tarvitab vaimlikke jõupingutusi ja teeb samme.

Jumala Sõna avab meile, et need vaimlikud sammud seisavad selles, et tuua täielik ja sügav patukahetsus möödunud patuses elus ja ümberpöörumises, mis tähendab otsust maha jätta patune maailm ja anda ennast tervena Jumala kätte.

Olla „Kristuse sees“ tähendab mitte ainult tulla Kristuse juure, s. o. **mitte ainult kahetseda ja ümberpööruda**, vaid patukahetsuses puhastatud südamega vastu võtta Kristust Ennast. Kristus on väljendanud: **„Jääge Minusse, siis Mina jään teisse.“** (Joh. 15, 4.)

Selge, et olla „Kristuse sees“, on vaja olla vaba patusest maailma elust. **„Sõprus maailmaga“** — ütleb Jumala Sõna — **„on vaen Jumala vastu“**. (Jaak. 4, 4). Tähendab, kui meie jääme maailma ja sõbrustame maailmaga, siis meie vaenleme Jumalaga ja ei või kuidagi olla „Kristuse sees“.

„Teie olete **Minu sõbrad**“ — ütleb Kristus Oma õpilastele, kes kõik maha jätsid ja käisid Tema järel. Loogiliselt on selge, et ei või segada sõprust Kristusega sõprusega maailmaga. **„Ükski ei või teenida kahte isandat“** — ütleb Kristus. (Matt. 6, 24).

Apostel Paulus lakooniliselt piiritleb seisukorra „Kristuse sees“ sisu:

„Kõik vanad asjad on mööda läinud, vaata, kõik on uueks saanud“. Sellega on öeldud, et kõik patune minevik on mööda läinud ja meie ees see, **kes on Kristuses**, esineb uue loomena.

Pange tähele, apostel Paulus kõneleb **„uuest loomest“**, ja ütleb edasi **„aga see on kõik Jumalast“**. Ap. Paulus avab, et Jumal patusest inimesest lõi uue loome, kelles ei ole midagi vana.

Kas võivad nimetada ennast vana patuse maailma haputaignaga kristlased uueks loomeks? Muidugi mitte! Et olla uus on vaja jätta vana.

Uus loom — seletab ap. Paulus — on inimese Jumalaga leppimise tagajärg, läbi Ülestõusnud Kristuse. Ainult Kristuses Jumal lepi inimesega, järelikult: kes ei saavuta seisukorda „Kristuse sees“ — Jumal nendega ei lepi ja neid **vastu ei võta**. Jumal ise Kristuse läbi annab tunnistuse leppimisest ja vaadates Oma Poja ohvrile, ei arva süüks inimestele nende üleastumisi—inimesile, kes tulevad Jumala juure Kristuse kaudu, võttes vastu Tema patukahetsuse ja ümberpöörumise teel.

Leppides Jumalaga, olles seisukorras „Kristuse sees“, Jeesuse õpilased ilmuvad saadikutena teiste päästmiseks ja avades uue testamendi teed — patukahetsuse ja ümberpöörumise kaudu — paluvad:

„Andke endid Jumalaga ära lepitada“.

Ap. Paulus seletab vaimliku leppimise sisu. Jumal, Selle Kes ei tundnud pattu, tegi patuks meie eest, s. o. **Kristus Kolgatal võttis Enese peale inimsoo patud**.

Kui ei võta vastu Kristust, meie ei või mingil teel vabaneda oma pattudest, seda enam meie patusest seisukorrast.

Võttes vastu patukahetsuses puhastatud ja Kristuse Verrega puhtaks pestud südamesse oma Päästja, meie võtame vastu koos Tema ja Tema õiguse. Kõige suurem peaaegu kõikide meieaja kristlaste eksimus seisab selles, et kristlased, mitte vastu võttes südamesse Kristust Ennast, kujutlevad et nad Kristuset võivad vastu võtta Tema õigeks mõistmist.

See, kes võtab südamesse Elava Kristuse patukahetsuse ja ümberpöördumise läbi, ainult see võtab vastu **Tema õigeks mõistmise**.

— Ap. Paulus lõpetab selle kirjakohta sõnadega, mis avavad meie elu vaimlise sihi:

„saada Kristuses Jumala õiguseks“. Võttes Kristuse Enese oma südamesse, meie võtame vastu Tema õiguse ja Tema avab meis **Oma õigust**.

Kui meie suure oma „minale“, siis hakkab elama meis Kristus ja meis hakkab realiseeruma Kristuse kaudu **Jumala õigust**.

Stud. theol. Edvald Õunapuu.

Vaimlik aforism: Pea on otsene sild põrgu — südames aga tee ellu.

Nataly Smirnovff.

Kiri toimetajale.

„Palun toimetajat, venda Kristuses Karl Nusarit, mahutada ajakirjade „Elu-Päike“ ja „Солнце Жизни“ veergudele alljärgnev minu avaldis.

Teadu saades, et abikaasade Michail ja Nataly Smirnovff'ide kohta hoogsalt levitatakse mitmesuguseid kuulujutte ja isegi avalikku laimu, pean oma pühaks kohuseks tunnistada avalikkuse ees, et mina mõlemaid abikaasasid Smirnovff'e tundsin juba Venemaal seda enam, et abik. Smirnovff'id olid meie perekonna sõbrad.

Kui Kristuse Filadelfia kiriku presbüteri poeg, mille asutanud abik. Smirnovff'id Venemaal, tean nende laitmata, meile kõigile hästituntud kõrget kõlblist elu täielikus enesesalgamises Kristuse armastuse Vaimus ja olen ise olnud esimese apostliku ajastu kirikute eeskujul loodud kiriku asutamise elavaks tunnistajaks.

Minu isa, dokt. med. Vladimir Ernsti p. Pikkel, on ümberpöördunud abik. Smirnovff'ide kaudu, minu vanem õde Nadežda Pikkel-Ivanova, õe Nataly Smirnovff'i sõbratar, on kutsutud Issandalt õe Nataly Smirnovff'i abilisena kiriku diakonissaks; minu teine õde Maria on abik. Smirnovff'ide vaimlik tütar. Palju minu omakseid ja isiklikke tuttavaid on pöördunud Kristuse juure venna ja õe Smirnovff'ide juhatusel. Olen olnud ise selle armastuse, sügava lugupidamise ja täieliku usalduse tunnistajaks, mis osaks saanud abik. Smirnovff'idele kõikidelt nende vaimlikkudelt lastelt ja sõpradelt Kristuses.

Minu omaksed ja vennalt Mich. Smirnovff'ilt asutatud kiriku liikmed — kõik tunnevad teda kui silmapaistvat vaimlikku venda, kes annud truu Kristuse õpilasena parima eeskju oma isikliku, täieliku enese-

salgamise eluga ja kellele Issand annud erilise tarkuse koguduste ja hingede vaimlikuks juhatamiseks.

Ka siin on terve rida elavaid tunnistajaid nende imeliste terveksaamiste kohta, mis annud Kristus venna palvete peale. Vennalt Mich. Smirnovff'ilt on asutatud veel kaks kristlikku kogudust Kesk-Venemaal.

Tunnen ka õde Natali Smirnovff'i (sünd. Schtscherbakova), kui tõsiselt ja tervena Elava Kristuse teenistusse andunut. Üle kahekümne aasta tagasi lõpetades Imper. Kõrgema Nais Pedagoogilise Instituudi Petrogradis, õde leidis Kristuse oma isikliku Päästjana teadmata, et usklikud üldse olemas on. Leidmata tõde teadustes ja kunstides, õde pöördus **Jumala Sõna poole. Kristus Ise** avas õele patukahetsuse sügavuse ja ümberpöördumise sisu: täielikus enesesalgamises ja Tema järelkäimises. Jättes maha rikkuse, seltskonna ja seltskondliku seisukoha, **Kristus kutsus õe Oma teenistusse**. Sellest ajast Issand avas õele teenistuse kirikus vanema diakonissana, kelle süda alati avatud kõikidele kannatajatele ja kurvastatutele; erksalt kuulatelles, ta kuuleb oma vaimlikkude laste elutuksatusi ja läbielamusi, teab vaimlikult nende sisemist seisukorda.

Tänini ma ei saanud välja astuda abik. Smirnovff'ide kaitseks, sest olin kaotanud nad kümne aasta jooksul silmist, vajudes maailmlikku ellu, aga nüüd kui taas leidsin nad füüsiliselt ja vaimlikult, olen astunud ühingusse „**Ühendus Kristuses**“ ja olen leidnud siin seda vennaliku armastust ja Kristuse rahu, mida maailmas nii igatses mu hing. Olen õnnelik, et võin vähemalt oma tunnistusega seista tõe eest.

Venna Michail P. Smirhoff'i silmapaistev autoriteet vaimlikkude küsimuste lahendamises ja õe Nataly Smirhoff'i vaimlikkude analüüside sügavus on osalt juba ühingult väljaantava ajakirja „Elu-Päike“ lugejatele tuttav.

Kõik kõmujutud ja laim, mis levitatakse abik. Smirhoff'ide kohta, **ei** kompromiteeri Smirhoff'e, vaid **neid isikuid**, kes tegelevad vale levitamisega, avades sellega **oma liha madalaid kirgi**.

Usklikkude suhtumisest maailma.

(järg)

Nende sõnadega pöördub Kristus Peetruse poole, kui see, vastu võttes puhtmaailmliku otsustuse enesele armuheitmise kohta, soovitab ka Kristusel heita armu Enesele. (Matt. 16, 22.)

Kristus ei näinud ja ei märkinud Oma õpilase selles väljenduses armastust ega halastust, truudust ega tõset kahjutunnet, sest see mõte ja kahjutunne tulid Peetrusele saatanalt, **vastu teotsedes Jumala Tahte** ja purustades tervet Jumaliku päästeplaani, viies kiusatusse inimlikku nõtruse küljest: anda käest kõik vaimlik, järele anda maailmikule saatanliku vaimu avaldusele. Ainult üks Kristuse vääratus selle saatanliku kiusatuse poole: heida armu Enesele—oleks olnud küllalt, et purustada lunastusteos terve Jumala plaan ja anda saatanale täielik võit. Selge on, et maailmliku ja lihaliku iseloomuga headuse ja armastuse näol saatan pakub oma ja taotab oma hingedehukkamise sihte, usklikud aga osutuvad nagu Peetruski mänguesemeteks tema käes. See juhtum näitab kui erksalt valvel peame seisma! Teisest küljest see fakt avab eriti eredalt, et need usklikkude pool n. n. „pistasjakesed ja tühisused“, milledest aga samal ajal põimub terve nende vaimlik elu, on tõsised ja ohtlikud vaimlikul teel. Need alalised kõikumised, kahtlused, vaimliku käestandmised ja kaldumine maailma poole on otsene Kristuse tee äraandmine. Vaja on tulla äratundmisele ja mitte kan-

Kõikidele, kes soovivad teada abik. Smirhoff'idest annan vajalikke teateid rõõmuga.

Aadressi muudatuse võimalikkuse tõttu, ühenduses teenistuskohaga, palun kirjad saata minu nimele „Elu-Päikese“ toimetusse.

August, 1934. a.

Andreas Pikkel.»

„**Taandu Minust, saatan! sa oled Mulle kiusatuseks, sest sa ei mõtle seda, mis Jumala, vaid (seda) mis inimlik on.**“*)

Matt. 16, 23.

gekaelselt vastu panna, et see rida kokkuleppeid vaimliku ja maailmliku vahel lõplikult hukkab vaimliku elu juured. Kristus Oma väljendusega: „taandu Minust, saatan!“ — pöördub Peetruse kaudu vahetumalt saatanana poole ja lahkab kõikide ees, armuheitmata Peetruse enesearmastusele, mis õieti peitus selle, nagu mittemidagi tähendava juhtumi taga: terve inimsoo hukatus ja Kristuse suurülesande purunemine.

Ja kelle kaudu saatan taotas seda, kas uskumata või maailmliku inimese kaudu? — Ei! Peetruse kaudu, kelle kohta Kristus Ise tunnistab: „**sellele kaljule Ma rajan Oma Kiriku**“ (Mat. 16, 18 tõlge). Kristus paljastab kõikide ees selle saatanliku ligitükkimise. Arvan, et Kristuse õpilased võpahtasid ja tundsid jubedust selle ees, kui osavästi ja salakurjalt saatan **valdas Peetruse mõtteid** ja kui kergesti märkamata tükib saatan ligi usklikkudele. Meieaja usklikud aga seavad ennast kõrgemale Peetrusest ja välja poole sellele ohtu satumise võimalust, selle asemel, et võtta sellest näitest omale kõige **tõsisemat hoiatust!**

Nii ka käesoleval ajal maailmik kahjutunne enese või ka teiste vastu, võib hävitada **korraga** kõik uskliku hinge saavutised ja ilma jätta kõikidest töotustest. Nii **vanemad usklikud, värisedes oma mõjuvõimu pärast, nõuavad teistelt nende nõrkuste ja nõtruste katmist** ja ka ise kustutavad nooremate üleastumised ja pa-

*) Selles kirjutises on Jumala Sõna u. t. kirjakohtad tõlgitud kreeka keelest.

tud, nimetades seda armastuseks, armuheitmiseks ja helduseks!...*)

Vaimlik armastus ja kaaskannatus hingede vastu, kui Jumala armastuse väljendused, sisalduvad just **vastupidistes vaimlikkudes toimimistes.**

Vaja on täie Vaimu valjusega tuua välja kõik kurjus — nagu lahkaja armuheitmata lahtistab mädaniku, et **ära hoida üldist veremürgitust** — ja siis aidata sise-mise armastusega ja tõese, **sügava kannatusega vaimus välja kannatada selle hinge paised** ning viia ta välja pimeduse ja kurjuse eksitusest valgusse, vabadusse ja **Kristuse rõõmul**

Veel hiljuti vesteldes Narvas venelaste keskel töötavate saksa usklikekudega, mul tuli kuulda nende arvamust, et vaimlikud noomitused, hoiatavad ilmutused Issandalt, valjus ja tõde Vaimus „ei või olla Jumalast, seepärast et Jumal on kõikandestav armastus (?), aga noomitused, hoiatused ja vaimlik valjus haavavad, avavad paiseid ja solvavad“...

Et see arvamus otse vasturääkiiv on kõikidele vaimlikkudele, päästvatele Jumala armastuse normidele, ei ole vajagi tõestada, sest sellest tunnistab terve vana- ja uuestestamendi Jumala Sõna.

Mul tuli hirm peale... ja mida ma siis nägin vaimlikult? — Selle pühaduse maski all, varjasid ennast täielikult maailmikult meelestatud hinged, kes läbiimbunud säärase lihaliku väiklusega, piiritu enese-armastusega, enesehellitamisega, auahnu-sega aga peasi kabuhirmuga nende sise-mise seisukorra paljastamise ees! — Need hinged ei lase ligigi Kristuse Valgust oma sisemisele pimedusele! — „Niisugused inimesed“, ütleb apostel Paulus, „ei teeni Issandat.. silitamise ja ilukõnega ahvatlevad lihthingeliste südameid“. (Room. 16, 18).

Vene asketismi ajalugu avab terve inimsoo silmade ees meie vaimliku aate: kõikide ohvrite hinnaga lahata kõik inimeses pesitsev kurjus ja taotada Kristuses töötatud pühadust.

Usklikud peaksid astuma veel sammu edasi ja avama tervele inimsoole täielikuks saamise aate enesest loobumise ja lihasuretamise teel Kristuse väega (Room. 8). Isegi meie maailmliku ilukirjanduse alus

*) Näiteks: üks usuajakiri annab maailmaliku viisakuse käsu: „Ettevaatlik, delikaatne vaikimine teiste vigade nägemisel“. See räägib Jumala Sõna vastu, kes annab vaimu käsu **usklikekudele: Kalat. 5, 11 ja 13.**

ja loosung tema „paremate aadete õitse-päevil“ oli: osutada isiku ja seltskonna mädapaisele, et lahtilõigates neid moraal-seid mädanikke näidata vajadusele leida eluküsimustes moraalne väljapääs.

Selle vastu meieaja usklikekud kõnelevad kõigest, ütlevad kõige ilukõnelisemaid jut-lusi kõige veenvamate kutsumistega Kris-tuse tõe, valguse ja armastuse juure.. aga samal ajal **ei tohi** keegi heita pilku nende tegelikkude, isiklike „telgitagusesse“ ellu ja puutuda nende sisemise lihalikus seisukorras peituvaid mädaseid paiseid. Kõik peab olema hästi nende ümber, aga mis nende sees on — seda saladust ei tohi keegi puutuda. Nagu Rael, peidavad ka nemad oma sadula alla varastatud ebajumalaid (1. Moos. 31, 34). „... **Nende tegude järgi ärge tehke, sest nad ütlevad aga ei tee**“... (Matt. 23, 3). „Nii ka teie, väliselt paistate inimestele õigetena, aga sise-miselt olete täis silmakirjalikkude ja ülekohtu“, ütleb neile Kristus (Matt. 23, 28 kreekak. j.). „Häda teile... silmakirjalikud, et teie käite läbi merd ja kuiva maad, seda püüdmas, et vähemalt ühtki pöörata ja kui see juhtub, siis teete tema põrgu pojaks, kaks korda hullemaks kui ise olete. Häda teile, pimedad juhatajad!“... (Matt. 23, 15–16). „Häda teile... silmakirjalikud, et panete kinni taevariigi inimeste eest; sest teie ise ei lähe sisse ja sisseminna tahtjaid ei lase ligi.“ (Matt. 23, 13). Nii tunnistab nende kohta Kristus ise. See, kes kardab noomimist, oma tõeliku seisukorra paljastamist, ei või vaimlikult edasi nihkuda, ei või vaimlikult kasvada ja edasi minna. Hing, kes lükkab ära paljastava noomituse oma sisemise seisukorra kohta, eksib kaotades tõe ja elu tee. (Õp. s. 10, 17).

Viha noomimise vastu paljastab et hing on vaimlikult arenematu (Õp. s. 12, 1). Need hinged, nagu ütleb Jumala Sõna: „**vihkavad noomijat väravas ja jälestavad seda, kes kõneleb tõtt**“. (Am. 5, 10). Vaimliku arenemata tagajärjel tunnetamises, hing langeb Issanda karistuse alla ja hukkub. (Õp. s. 15, 10; Os. 4, 6). Samal ajal aga see, kes võtab vastu noomituse, omandab selle läbi vaimliku aru. (Õp. s. 15, 32). Hinged, kes julmistuvad noomituse vastu, äkitselt vaim-likult purunevad ja siis juba ei leia enam tervekssaamist (Õp. s. 29, 1).

Need usklikekud, kes näitavad ennast vä-liselt Kristuse lammastena, aga sisemiselt on kiskjad hundid, kardavad, et tuleb ava-likuks kõikide ees nende halastiolek ja

tõde selle kohta, et nad üldse ei ole läbielanud tõepärasest ümberpöördumist ja vajalikku enesesalgamist Kristuse tee pärast. Nende kohta Kristus ütleb: „ei tunne teid!“ (Luk. 13, 25). Nende usklike vaskus, silmakirjalikkus ja komöödia on suunatud sellele, et viia teisi eksitusse oma tõese seisukorra kohta Issanda ees. Suurim vaimlik kuritegu on esitada ennast „teistsugustena“ kui tõepoolest: seda sama tegid vaimlikult Ananias ja Sapviira (Ap. teg. 5, 1–10) teeseldes ennast täiesti Issandale andunud usklikeks. Midagi ei heiduta neid hingi nii, kui nende Vaimus Jumala Näo ette asetamine, sest **valgus paljastab pimeduse ja tõde — lahkab*) vale!**

Maailmlik tõbi ja maailma vaim on meieaja usklike juures niivõrt võimust võtnud, et minnes sellesse valesse, nad ei oska enam eristada ja näha tõde. Seepärast igasugune võitlus kurjaväega olgu kõige pealt juhitud maailma vaimu vastu, ükskõik kus see ka nähtavale tuleb: kas mõtte, tunde või tahte vallas j. n. e. Vaja on Kristuse väega avada halastamata võitlust, et vabaneda maailma vaimust.

Oma volilistest eestkostjatest ja vahemeestest.

(järg)

Kuus tõend.

Kui võtta käte pealepanemise fakt, mida teie toimite sihiga anda inimestele kinnitust pattude andestuse kohta, ja läbi võtta vaimlikust küljest, siis see annab meile uusi tõendeid teie toimimise mõtte- tuse ja kasutuse kohta.

Esiteks. Andestades pattud, teie usutate inimesi selles, et Jumal on nõus teiega ja andestab neile patud ka ilma kahetsuseta. Mingisugust valet ja pettust Issand ei kata, aga antud juhul on näha selge vale. Issand ütleb meile Oma Sõna kaudu, et pattude andestus antakse ainult patukahetsuse ja ümberpöördumise teel, aga teie kinnitate, et andestus antakse teie käte pealepanemise kaudu. Sel viisil Teie teete Jumala valelikuks, usutades inimesi, et Jumal ka patukahetsuseta annab andeks nende patud. Selle teoviisiga teie

*) lahkama — lahtilööikama.

Meie hing on nii sügavasti nakatud maailma vaimuga, et tuleb tarvitada palju jõupingutusi, võitlust ja aega enne kui harjume vangistama eneses kõik maailmik Kristuse väega ja õpime alaliselt vahetpidamata viibima Kristuses Püha Vaimu juhatusel all. (Evs. 5, 13–14).

See tõbi on hirmus seepoolest, et usklikud ei näe selles kurja, saatana tegevust ja sisendusi, vaatamata sellele, et terve Jumala Sõna, kõige valjemal kujul hoitakse Egiptuse (maailma) eest; Egiptusse tagasipöördumise eest; abi eest Egiptuselt ja läbikäimise eest Egiptusega. Kõik see toob enesega kaasa vaimlikult kohutavaid tagajärgi: karistusi, haigusi, nälga ja mis kõige hirmsam, vaimlikku surma. „**Ärge olge nende kaasosalisteks!**“ (Evs. 5,7). Seda kinnitavaid ja selgitavaid tekste on väga palju: 4. Moos. 16, 26; 33, 55; Jos. 23, 12–13; Kohtum. 2, 2–3; Jeos. 52, 11; 30, 1–2; 36, 6; 2. Kun. 18, 21; Jerem. 42, 15–17; Esek. 29, 6–7; Evs. 4, 17–18 j. t.

Nataly Smirnoff.

(järgneb)

püüate tõestada inimestele, et teie olete õigemad ja heldemad kui Jumal: teie ka patukahetsuseta andestate inimestele nende patud... **Kas selles väljendub armastus ja õiglus, et saata inimesi põrgu, igavestesse piinadesse?** Kui ka apostlid ise oleks toimetanud käte pealepanemist pattude andeksandmiseks, ka siis ei oleks inimene saanud vabastust oma pattudest, mis antaks ainult Kristuse veres, Jumala poolt maksmapandud patukahetsuse ja ümberpöördumise käsu täitmise teel; Mrk. 1, 4 ja 15; Luk. 13, 3 ja 5; Ap. teg. 2, 38; 3, 19; 17, 30; 20, 21; 26, 20.

Teiseks. Kui pattude andestus, nii ka käte pealepanemine on vaimlikud toimingud, igal vaimlikul toimingul aga on ka vaimlikud tagajärjed.

See tõde tõestab meile: kui teil tõepoolest oleks vaimlik võim ja vägi Jumalalt,

siis teie käte pealepanemisel oleks vaimlik toime, mille tagajärjel oleks olnud täielik inimese sisemise seisukorra uuenemine ja nende isikute terve elu muutumine, kelledele teie panete käed. Teie poolt aga andestatud patused ei muuda oma patust elu, kuna nad ei saa uueks sisemiselt; missuguses seisukorras nad olid enne käte pealepanemist, niisugusesse seisukorda nad ka jäävad. Mingisugust vaimlikku toimet teie käte pealepanemine patustele inimestele ei avalda: vana patune haputaigen jätkab oma toimet. **Patukahetsus aga Jumala ees, kui Issand annab andeks inimestele patud, avaldab ebaharilikku vaimlikku mõju:** süda saab uueks, puhastuvad tunded ja südametunnistus, saabub tõelik pattudest, maailma ja patuelu võimu alt vabanemine, sisemise tunnistusega Jumalalt (südames) selle kohta, et patud on andeks antud. 1. Joh. 5, 10 — 11.

Seal juures: „**saadetakse Jumala armuõnnistus (mis) päästev kõikidele inimestele, õpetab meid hülgamma jumalakarimatust ja maailmalikke himusid, karskelt, õigelt ja jumalakartlikult elama nüüdsel ajastul**“ Tiit. 2, 11 — 12 (tõlge).

Ja nagu „**uussündinud mitte kõdunevast seemnest, vaid kõdunematust, Jumala Sõnast, mis elav on ja jääb igavesti** (1. Peetr. 1, 23), meie saame „**Jumala loomise algeks**“ Jaak. 1, 18.

Kolmandaks. Teie õpetate, et pääsmiseks on vaja üksnes pattude andeksandmine, mida teie nii vabalt annate igale käte pealepanemise teel. Teie õpetusega heidetakse kõrvale kõik teised Kristuse vere vaimlikud toimed ja sealjuures teete näo, nagu teie neid üldse ei tea (aga võibolla, teie tõepoolest midagi ei tea Kristuse vere teistest toimetest?). Püha Kirja õpetuse järgi, päästmise kättesaamiseks on **peale pattude andeksandmise** **vaja veel vabandada pattudest, maailmast ja saatana võimu alt, muidu andestatud patune hakab uuesti pattu tegema ja saab uuesti süüdlaseks Jumala ees oma pattudes:** Eebr. 6, 4—6; 10, 26—29.

Vabanemise vaimlikku toimet võib ainult Kristus Oma vere väega ja armuõnnistusega: Tiit. 2, 11—12; 3, 5—7. Peale andeksandmise ja vabastuse pattudest, inimesed peavad veel pesema, puhastuma ja pühastuma Jeesuse Kristuse veres: I. Kor. 6, 11; Eebr. 10, 22; Ilm. 1, 5; 1. Joh. 1, 7; Evs. 5, 26; Eebr. 1, 3; 13, 12. Ainult Kristuse päästva armuõnnistuse kõikide vaimlikkude toimete

tulemusena meie kallal, võime saavutada päästmise ja pääsemise vaimlikust surmast ja põrgupiinadest. Aga kõik mainitud vaimlikud toimed sünnivad ainult meie Päästja ja Issanda lunastusohvri läbi, aga mitte patuste inimeste käte pealepanemise kaudu.

Veel kord kordan: kui teil ka tõepärast oleks võim andestada patte inimestele, ka siis teie võim osutuks liig tühiseks ja lühikeseks, et päästa inimest igavesest hukatusest. „**Kui nüüd Poeg (Kristus) teid vabaks teeb, siis olete teie tõesti vabad**“ Joh. 8, 36.

Neljandaks. Teie väidate, et teie käte kaudu andub edasi vaimlik võim. See kinnitus samuti ei ole kooskõlas Jumala Sõnaga, apostlite ja pühade praktikaga. Käte pealepanemise teel ei andu edasi võim, vaid Kristuse vägi armuõnnistusliku toime avaldamiseks (peaasjalikult haigete tervestegemiseks). Luk. 4, 17. Kui Kristus andis üle apostlitele Oma võimu, siis Ta ei pannud nende peale käsi, vaid ütles: „**Võtke vastu Püha Vaimu**“ (Joh. 20, 22). Ja nüüdki Kristuse võim antakse edasi Püha Vaimu läbi, aga Kristuse vägi haigete tervestegemiseks antakse edasi nende usklike käte pealepanemise teel, kes seda omavad. Kristus ja apostlid tegid haigeid terveks käte pealepanemise teel. Väge selleks usklikud saavad samuti Pühalt Vaimult: Ap. teg. 1, 8. Seepärast need usklikud, kes ei ole saanud Püha Vaimu, ei oma vaimlikku väge, ega vaimlikku võimu.

Kristuselt võimu saamiseks on vaja enne saada Kristuse õpilaseks, patukahetsuse ja ümberpöördumise teel, kuna inimesed, kes on maailmlikus, patuses seisukorras ei või saada Püha Vaimu, nagu on tunnistanud sellest Kristus Ise: Joh. 14, 17. Aga Püha Vaimu väeta ja Kristuseta oma elus, meie midagi ei suuda: Joh. 15, 5. Saada Kristuse õpilaseks võib aga ainult selles järjekorras, mis määratud Kristuse Enese poolt: Matt. 7, 13—14; 11, 12; Luk. 14, 26—27 ja 33.

Viiendaks. Ümberlökkamatuks tõendiks selle kohta, et teie mingit vaimlikku võimu ei oma, on see fakt, et teie andestate patud möödudes patukahetsusest ja ümberpöördumisest. Selle faktiga teie ise tõestate, et teie keskel ei ole ümberpöördunud inimesi, aga kui teil ei ole ümberpöördunud, siis mis jutt võib olla siin vaimlikust võimust? Missugune ümberpöördumata inimene võib saada vaimlikku võimu Kristuselt? Juba mõte sellest on Jumala pilkamine.

Jumalal ei ole mingit tegu patuste inimestega: Jess. 1, 15–20; 59, 1–4. „**Mis on ühist valgusel pimedusega? mis kokkulepe on Kristuse ja peliali vahel?**“ (2. Kor. 6, 14–16). Mis alusel teie loete ennast pöördunuteks, kui teie hülgate patukahetsuse ja ümberpöördumise käsku? **Kahetsuseta ja ümberpöördumiseta, inimesel ei ole väge jätta patust elu ja alata uut.** Jumala Sõna loeb ümberpöördunuteks ainult neid inimesi, kes tõepäraselt pöörduvad Kristuse juure palava patukahetsusega ja jätavad patuse maailmliku elu: Matt. 3, 2 ja 8; Mrk. 1, 3–4; Ap. teg. 3, 19–20; 26, 20. **Kristus ja Tema tee avanevad ainult patukahetsuse teel:** Ap. teg. 3, 19–20; Ilm. 3, 19–20.

Patukahetsus teeb Kristuse tee alguse: Mrk. 1, 2–4; Ap. teg. 18, 25. Need inimesed, kes ei too patukahetsust on veel patuses seisukorras ja seepärast ei või astuda Kristuse teele. Peale selle kõik pöördumata inimesed on Jumala Tahte vastuastunud, vastupanijad,

Tema patukahetsuse käsu rikkumises ja seepärast nemad esinevad Jumala vaenlastena: Luk. 7, 29–30; Room. 2, 8; 8, 7; Jaak. 4, 4; 2. Joh. 9–11-s; 2. Kor. 6, 14–17. Näidates üles vastupanu, Jumala vaenlased unistavad saada Jumalalt veel vaimlikku võimu ja väge, autasu oma kanguse eest. **Jumal peab neile veel tasu andma Tema käsu rikkumise ja nende südame julmuse eest!** Enne tuleb pöörduda ja alata Kristuse teed, siis saada Püha Vaimu, alles siis võib olla juttu Kristuse väest ja võimust. Kristus on öelnud: „**Kui ei kahetse, kõik hukkute.**“ Kristuse sõnust on näha, et inimesi, kes ei kahetse, ootab hukatus, aga mitte õnnistus ja võim: Laul. 2, 12. Raske on kindlaks teha, mida on teil rohkem: Jumala Sõna mittetundmist või avalikku vastupanu Jumala Tahte!

M. Smirnoff.

(järgneb).

Kiri toimetusele.

— „...Ei vasta tõele, nagu teeks ühing „Ühendus Kristuses“ vendadele kohustuslikuks habet kanda.

Oleks siiski vajaline seada järgmised küsimused:

1) Kas te kujutate endile Kristust habemeta?

2) Kas on mõeldav, et apostlid oleks habet ajanud rooma või kreeka moe järgi, mis tuli „naistetaolistelt“, kõlbliselt lodevalt etruskidelt,

3) või oleks istunud habemeajajate juures peeglite ees ja lasknud naisterahvaid oma habet ajada?

4) Kuna Jumal on loonud inimese Enese kuju järele, kas peab siis inimene omavoliliselt moonutama enese Jumala kuju? Eks oleks õigem, kui see, kes end nimetab Kristuse õpilaseks, ka väliselt püüaks sarnaneda oma õpetajale ja Issandale ning kanda seda kuju, millisena Jumal tema lõi?

Ilmalikud inimesed jäljendavad endi kuulsusi, kannavad vurrusid ja kaelasidemeid, nagu needki kandsid, ja teevad nende narrused moeks. Mispärast siis Kristuse õpilastele heidetakse ette, et nad habet kannavad, nagu Kristuski? Kas tõesti ilmalikke, patuseid inimesi jäljendada on õigem, kui sarnaneda Kristusele?

Milleks laidetakse ühingu liikmeid, kelledel jätkub mehisust vastu astuda üldi-

sele patusele voolule, ilmalikule moele ja kannatada viisakuseta inimeste haavavaid märkusi ainult selle eest, et nad, armastades Kristust, tahavad olla mitte sellest maailmast, nagu Temagi seda ei olnud.

5) Kumb on mõistlikum ja targem: kas see, kes naerab kõrge ja ideaalse enesesalgamise üle või see, kes on valmis kõik kannatama vaimlise ideaali pärast??

Mina isiklikult ei või enesele isegi ette kujutada, et Püha Vaim langeks raseeritud usklikkudele! —

N. N.“

Toimetuse seletus: Vastates mõnede poolt esitatud vastuväidetele, nagu peaks see, kes habet kannab loogiliselt ka pikki juukseid kandma, toome siinjuures seletusi Jumala Sõna alusel. Sarnane mõistete ärasegamine on tingitud puudulikust Jumala Sõna mõistmisest ja vaimliku tunnetuse puudumisest.

Jumala Sõna (3. Moos. 19, 27) keelab habet ajada, isegi puudutada habeme piire, et mitte rikkuda ta loomulikku ilmet. Selles kujus peitub vaimlik sümbol, kuna füüsiline on vaimliku varjukuju. Selle keelu vaimlik mõte on väga sügav. Lubades ajada juukseid, eeltoodud kirja-koht keelab seda teha saatanlikult, s. o. „ümberringi“, paganate kombe järgi — paganad piirasid oma juukseid ümberringi

oma ebajumalate auks. Nii füüsiliselt kui ka vaimlikult on keelatud moonutada Jumala kaju.

Uuest testamendist loeme (I. Kor. 11, 14): „et mehel häbi on, kui ta pikki juukseid kannab.“ Jumala Sõna keelab mehele pikki juukseid kasvatada ja näeb ette ühe erandi sellest üldreeglist, avades naasori seaduse: (4. Moos. 6, 2-21).

„Kõigil oma naasori tötuse päivil ei pea habemenuga ta pea peale saama. Seni kui päevad täis saavad, kuniks ta enniast Jehoovale ära lahutanud, peab ta püha olema ja oma juukseid kasvatama.“ (5 s.) Piibli mõiste: „oma juukseid kasvatama“ tähendab vaimlikku enese pühendamist Jumalale.

Elav näide vanast testamendist on kohtumõistja Simpson, kelle vaimlik ja füüsiline jõud sõltus naasori seaduse pidamisest.

Uues testamendis oli nasareuseks Kristus Ise.

Kristus, kui Inimese Poeg, pühendades Enese Jumalale täitis naasori käsu vaimlikult ja füüsiliselt. Sel vaimlikul põhjusel Kristus kandis pikki juukseid. Naasori töö-

tuse väliseks tunnuseks oli kohustus: juukseid mitte pügada. Jumala Sõna alusel on selge, et pikki juukseid kanda ja habet kasvatada on kaks täiesti erinevat küsimust

Jumala Sõna avab kindlalt, millise suhtumise peavad usklikud võtma habeme küsimuses, kuigi neil ka selles on vabadsus valida Jumala käsu ja ilmaliku moe vahel. Inimesele on antud vaba tahe ja sellepärast on ta vastutav Jumala ees; mingit survet vaimlikes asjus olla ei tohi.

Jumala Sõna räägib: „Ja Anun võttis Taaveti sulased ja ajas nende habeme pooleks ära...“ Taavet läkitas neile vastu, sest **meestele oli suur häbi tehtud**; ja käskis neile ütelda: Jääge, Jeriko. kuni teie habe jälle kasvab, siis tulge tagasi.“ (2. Samueli 10, 4-5).

Habe on au sümbol; nad ei võinud aetud habemega olla Jumala rahva keskel: **nad olid häbistatud — aut.**

—————
Toimetus.

Vaimlik aforism: **Kristlase armastus olgu kannatuses**, muidu kaob vaimlik alus.

Toimetuse kirjavahetusest.

I.

— „Armas öde Nataly!

Juba mõne päeva eest saabus siia see alati igatsetud ning ootatud, pimedust ja nukrust peletav ning rõõsti ja rõõmu toov „Elu-Päike“.

Palju, palju tänu nende võrratute annete eest, mida ta meile kätte ulatab, palju, palju tänul!

Panen temas leiduvad tõepärilid jäädavalt südamesse, lukustan nad tuhande lukuga kurjuse vägede ahnete käesirutuste eest ja tahan ise valvata ööd ja päevad. Oh, suudaksin hinnata „Elu-Päike“ võrdlematut väärtust!

Lugesin jälle kõik „Elu-Päikese“ numbrid, olen seda lugematuid kordi teinud. Süda leiab rahu ja kindlust.

Tundub, nagu oleksite mu juures, kui loen neid ja nagu nägematud kiired õrna soojusena Teie armastavast südamest ümbritseksid mind. Leian „Elu-Päikeses“ elavad sõnad, mille väärtus ei alane ja mis ei vanane, vaid mis ikka on uued!

Ikka ja ikka jälle avanevad lugedes teied, mille aluseks Jumala Sõna, mis südant valgustab, jõudu annab ja on tugevaks kepiks väsinud rändaja käes, kes selle peale toetades ükskord tahab jõuda igatsetud koju.

Joh.“

II.

— „Päike on tõusnud Eestis!

Ja ma ei teadnudki!! Rõõmustan südamest! Olge tervitatud Issandas!

.. Ma kannatan väga, et meie... koguduses vaimulik ja maailmik elu kokku segatakse. Ma olen teie ajakirjades kõik mitu korda läbi lugenud. Ma tuleks kohe teile...

Palun mulle kirjutada ja nõu anda: kuidas ma saan teiega ühineda; ma lendaks teie juure. Kõigest lahti üksi Jeesusele see on mu hinge igatsus!

Olen elanud üksi lugedes Jumala Sõna ja paludes. Vähe olen tundides käinud; seal enam olen kaotanud kui kasu saanud... Nüüd jätan kõik Issanda hooleks... Palun mõelge meie peale omas palves, nõnda kui ma teie peale. Issand andku ustavaid töötajaid oma põllule, keda ei võidaks see inetu raha, maailmaarmastus ja inimlik auahnus, mida nüüd nii väga nõutakse.

Õnnistust soovides M. Kreissen.“

—————
Ajakirjas avaldatud tööde järeltrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna on keelatud